

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: T. D. P.**, nar. X, st. přísl. X, bytem K., P., zastoupena Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2013, č. j. MV-53282-5/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 2. 2013 č. j. OAM-16077-9/DP-2012, jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona 500/2004 Sb., zastaveno řízení o žádosti žalobkyně ze dne 26. 3. 2012 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky.

Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo zastaveno řízení o uvedené žádosti žalobkyně podané dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), a to z důvodu, že žalobkyně k požadavku správního orgánu 1. stupně ve výzvě neodstranila vady podané žádosti. Nedostatky podání spočívaly v tom, že žalobkyně nedoložila doklad prokazující úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) a platební výměr daně z příjmu podle dle § 46 odst. 7 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

Proti rozhodnutí správního orgánu 1. prvního stupně žalobkyně podala odvolání, v němž namítala jeho rozpor se zákonem, konkrétně s § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a s § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně měla za to, že všechny náležitosti k žádosti doložila, avšak správní orgán prvního stupně je zřejmě založil do jiného spisu. Žalobkyně měla být vyrozuměna o tom, že její žádost vykazuje vady ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu. Dle žalobkyně nebyl žádný důvod k tomu, aby byla již při podání žádosti vyzvána k předložení platebního výměru. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 12. 2013, č. j. MV-53282-5/SO/sen-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

Žalovaná z podkladů správního řízení zjistila, že žalobkyně k výzvě správního orgánu 1. stupně ze dne 26. 3. 2012 k doložení potřebných dokladů, ve stanovené lhůtě 60 dnů od doručení výzvy, nedoložila doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a s ním společně posuzovaných osob odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7) písm. b) zákona o pobytu cizinců a dále nepředložila platební výměr daně z příjmu ve smyslu § 46 odst. 7 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Tyto dva doklady mohla žalobkyně doložit až do vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo vydáno po téměř 11 měsících ode dne doručení výzvy ze dne 26. 3. 2012. Správní orgán prvního stupně nebyl povinen žalobkyni opětovně vyzývat k předložení požadovaných dokladů, neboť ty byly dostatečně specifikovány již ve výzvě ze dne 26. 3. 2012. K námitce žalobkyně, že předložené doklady byly zřejmě založeny do jiného spisu, žalovaná poukázala na to, že se žalobkyní bylo v rozhodné době vedeno pouze nyní posuzované řízení. Námitku žalobkyně, že své tvrzení může prokázat výsledkem své osoby, resp. svědka, považovala žalovaná za účelovou, vedenou snahou žalobkyně záměrně protahovat řízení o žádosti. Dle názoru žalovaného žalobkyně platebním výměrem daně z příjmu zřejmě nedisponuje, neboť v opačném případě by doložila alespoň jeho kopii, stejně jako doložila kopii daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2011. Žalovaná se neztotožnila s námitkou, že správní orgán prvního stupně byl oprávněn požadovat platební výměr pouze za předpokladu, že o dalších podkladech existovaly pochybnosti. Z § 46 odst. 7 písm. f) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žalobkyně byla povinna předložit k žádosti platební výměr daně z příjmu za předpokladu, že ji o to správní orgán prvního stupně požádá, což v daném případě bylo splněno. Žalovaná dospěla k závěru, že podmínky pro zastavení řízení byly splněny a správní orgán prvního stupně tak postupoval v souladu s platnými právními předpisy.

III. Žaloba

Žalobkyně v žalobě proti napadenému rozhodnutí namítá, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů, zejména ustanovení § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 4 odst. 1 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně tvrdí, že požadované doklady doložila, ačkoli po stanovené lhůtě, a nebyl tedy dán důvod pro zastavení řízení. Stejně skutečnosti žalobkyně namítala v podaném odvolání, přičemž navrhovala výslech svědka k prokázání, že požadované doklady doložila. Jednoznačným důkazem splnění povinností žalobkyně je správní spis, který obsahuje platební výměr na daň z příjmů, vystavený na jméno žalobkyně, který byl správnímu orgánu prvního stupně doručen dne 20. 11. 2012. Tento dokument jednoznačně potvrzuje doložení platebního výměru, který tak rovněž prokazuje dostatečný

pravidelný příjem. Je evidentní, že nebyly splněny podmínky pro zastavení správního řízení, tím méně na základě nedoložení požadovaných dokladů, a správní orgány tak postupovaly v rozporu s § 3 správního řádu.

Žalobkyně je toho názoru, že správní řízení bylo zatíženo celou řadou nezákonností. Jedním ze stěžejních práv účastníka řízení je možnost navrhnout důkazy a vyjadřovat se k věci. Žalobkyni však v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nebylo umožněno vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke shromážděným podkladům. Rozhodnutí o zastavení řízení je i přes svůj procesní charakter rozhodnutím, kterým je meritorně vyřešena celá záležitost, a tudíž je namístě, aby takové rozhodnutí vzešlo na základě nesporně zjištěného stavu věci, přičemž za tímto účelem je nezbytné dodržet všechny zákonné povinnosti a umožnit účastníku řízení plné hájení jeho práv.

Žalobkyně je toho názoru, že správní orgány postupovaly nezákonně i v případě výzvy ze dne 26. 3. 2012. Tento krok měl být s ohledem na § 9 správního řádu výsledkem vedeného řízení, kde by bylo účastníku formalizovaným úkonem uloženo, co přesně má učinit, přičemž by s touto povinností korespondovalo právo tuto povinnost zpochybnit ve stejné formalizovaném postupu. Žalobkyni byla v daném případě uložena povinnost čistě neformálním přípisem, jehož pravdivost neměla možnost rozporovat. Žalobkyně tak byla přesvědčena, že jí byla uložena povinnost v rozporu se zákonem. V podstatě totožné závěry je možné učinit i pro stanovení lhůty ke splnění této povinnosti, kterou správní orgán stanovil v totožném čistě neformálním přípisu. Pokud správní orgán stanoví účastníku řízení lhůtu ke splnění povinnosti, je tak povinen učinit usnesením (viz § 39 odst. 1 správního řádu). Správní orgány namísto formálně správného postupu však tento krok učinily pouhým přípisem a je tedy evidentní, že lhůta byla stanovena v rozporu se zákonem a žalobkyni tedy není možné postihovat za její nedodržení.

Žalobkyně tvrdí, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s uplatněnými odvolacími námitkami. Žalovaná tyto námitky nijak neřešila a pouze je odmítla jako nedůvodné, aniž by svůj závěr zdůvodnila. Takový postup je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je pouze kusé a schematické, aniž by byla vystižena podstata věci a hodnověrně vyvráceny odvolací námitky žalobkyně.

Žalobkyně namítá, že správní orgány posoudily zcela nezákonně otázku přiměřenosti svých rozhodnutí ve vztahu k zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaná se v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců vůbec nezabývala otázkou, jak může být žalobkyni zasaženo do jejího soukromého a rodinného života. Rozhodnutí správních orgánů jsou materiálně-právně meritorní rozhodnutí ve věci, kde je třeba nepochybně nutno tuto otázku zvažovat. Tuto otázku je přitom nutné posuzovat vždy individuálně, ve vztahu ke konkrétnímu účastníku řízení. Pokud tedy správní orgány vyšly čistě ze skutečností, že je rozhodováno procesním usnesením, je to jednoznačně nezákonný a nepřezkoumatelný postup. Žalovaný tuto otázku neposuzoval vůbec, a napadené rozhodnutí je tedy v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobkyně závěrem navrhla, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání.

IV. Vyjádření žalované

K námitkám porušení zásad správního řízení žalovaná poukázala na to, že tyto námitky žalobkyně v odvolání neuplatnila, a proto se jimi žalovaná nezabývala.

Žalovaná uvedla, že návrh žalobkyně na provedení výslechu svědka považuje za účelový, vedený snahou záměrně protahovat řízení o podané žádosti. Žalobkyně platebním výměrem zřejmě nedisponuje, neboť v opačném případě by zcela jistě dodatečně doložila alespoň jeho kopii. Žalobkyně byla na možnost zastavení řízení pro neodstranění podstatných vad žádosti upozorněna ve výzvě ze dne 26. 3. 2012, tudíž věděla, že v případě jejího nekonání tento důsledek nastane. Dle názoru žalované může být lhůta k provedení úkonu stanovena jednak usnesením dle § 39 odst. 1 správního řádu, jednak neformálně faktickou výzvou podle § 45 odst. 2 správního řádu. Žalovaná má za to, že v napadeném rozhodnutí uvedla důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídila, a vypořádala se i s návrhy a námitkami žalobkyně. Usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesním a správní orgány nejsou povinny zkoumat přiměřenost jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince.

V. Jednání před Městským soudem v Praze.

Zástupce žalobkyně při jednání před soudem trval na tom, že žalobkyně dne 20. listopadu 2012 doložila platební výměr na daň z příjmů, ten však patrně nebyl do správního spisu řádně doložen. Správní orgán 1. stupně tak nezohlednil, že tento doklad již byl součástí spisového materiálu. Žalovaná na tuto odvolací námitku nereaguje, ačkoliv žalobkyně v odvolání navrhla výslech svědka, který byl přítomen doložení tohoto dokladu. To žalovaná nereflektovala a nevypořádala se s odvolací námitkou v tom smyslu, proč nebylo možné provést dokazování anebo jakým způsobem by toto nemohlo osvětlit evidentní pochybení správního orgánu, kterým nedošlo k zařazení tohoto podkladu do spisového materiálu.

K dalším námitkám zástupce žalobkyně dále setrval na tvrzeních o nezákonnosti výzvy, spočívající v tom, že tato jen neformálně stanovila lhůtu k doložení náležitostí žádosti. Vyslovil názor, že náležitostí žádosti dle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je bezesporu doklad o úhrnném měsíčním příjmu žadatele, není jím však platební výměr, který je jen listinou k ověření příjmu žadatele, a proto bylo na místě vydat rozhodnutí o zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. a) cit. zákona z důvodu, že údaj o příjmu žalobkyně se nepodařilo ověřit. Taková skutečnost může zavdat důvod pro zamítnutí žádosti ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona. V souzené věci napadené rozhodnutí velice intenzivně zasáhlo do života žalobkyně, která měla legální pobyt na území České republiky. Vydáním napadeného rozhodnutí fikce pobytu zanikla.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Žaloba není důvodná.

K úvodním námitkám žalobkyně, poukazujícím na porušení základních zásad činnosti správních orgánů, resp. na porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 4 odst. 1 a 4 a § 68 odst. 3 správního

řádu, lze především uvést, že žalobkyně v těchto námitkách nepoukazuje (až na výjimky, k nimž se soud vyjadřuje následně), na konkrétní procesní pochybení správních orgánů. Soud tedy ve stejné míře obecnosti podotýká, že žádná procesní pochybení v postupu správních orgánů neshledal. Správní orgány respektovaly základní zásady činnosti správních orgánů (včetně zásad uvedených v § 2 správního řádu), zjistily skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu, k žalobkyni se chovaly zdvořile a umožnily jí uplatňovat její práva i oprávněné zájmy (§ 4 odst. 1 a 4 správního řádu). Napadené rozhodnutí je bezpochyby srozumitelné a splňuje požadavky v uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu, zejména jsou v něm dostatečně uvedeny důvody pro jeho vydání. Odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž poskytuje odpověď na všechny odvolací námitky vznesené žalobkyní.

K dalším žalobním námitkám soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně podala dne 26. 3. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Žádost dle správních orgánů neobsahovala veškeré zákonem stanovené náležitosti, a proto byla žalobkyně výzvou ze dne 26. 3. 2012 vyzvána, aby ve lhůtě 60 dnů doložila tyto doklady: doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence; doklady prokazující úhrnný měsíční příjem cizince a s ním společně posuzovaných osob; platební výměr daně z příjmu; potvrzení finančního úřadu o nedoplatcích; potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o nedoplatcích.

Správní orgán 1. stupně současně usnesením podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení o žádosti přerušil na dobu stanovenou ve výzvě ze dne 26. 3. 2012. Dne 3. 4. 2012 žalobkyně doručila správnímu orgánu 1. stupně výpis z obchodního rejstříku, potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků a potvrzení o neexistenci nedoplatků na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Správní orgán 1. stupně žalobkyni přípisem ze dne 22. 2. 2013 vyrozuměl o pokračování v řízení a usnesením ze dne 25. 2. 2013 řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu s odůvodněním, že žalobkyně neodložila doklad prokazující její úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců a platební výměr ve smyslu § 46 odst. 7 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Dne 14. 3. 2013 podala žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně blanketní odvolání, které doplnila podáním ze dne 25. 3. 2013, k němuž přiložila kopii přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Odvolání žalobkyně zamítla žalovaná napadeným rozhodnutím.

Podklady správního řízení potvrzují, že za dané situace (nedoložení dokladů taxativně stanovených v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců) nemohly správní orgány žádost žalobkyně projednat a posoudit. Pokud žalobkyně namítla, že „požadované doklady doložila, ačkoli po stanovené lhůtě“, pak toto tvrzení nemá oporu ve spise a ostatně ani způsob obhajoby žalobkyně v průběhu správního řízení i v podané žalobě o ničem takovém nesvědčí. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně předložila doklad prokazující výši jejího úhrnného měsíčního příjmu. Správní spis rovněž neobsahuje platební výměr na daň z příjmů, který měl být dle tvrzení žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně doručen dne 20. 11. 2012. K tomu je možné doplnit, že ze žaloby není jednoznačně patrné, jaký dokument měla žalobkyně vlastně předložit, když sama zmiňuje: „platební výměr na daň z příjmů, vystavený na jméno žalobce“, avšak následně uvádí, že tento dokument jednoznačně potvrzuje „doložení platebního výměru, který rovněž tak prokazuje dostatečný pravidelný příjem“. Pokud žalobkyně měla na mysli kopie dokumentů přiložených k odvolání (konkrétně přiznání k dani z příjmů fyzických osob za kalendářní období roku 2011 včetně příloh), pak lze především poukázat na § 82 odst. 4 správního řádu. Výše uvedené daňové přiznání (datované dnem 16. 3. 2012) nelze považovat za novou skutečnost či nový důkaz, ke kterým by bylo možné ve

smyslu § 82 odst. 4 správního řádu přihlédnout v průběhu odvolacího řízení, neboť její žalobkyně jistě mohla uplatnit před 25. 2. 2013 (kdy bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu 1. stupně). Pro úplnost soud uvádí, že toto daňové přiznání ani nelze *bez dalšího správním orgánem požadovaného dokladu* považovat za dostatečně spolehlivý doklad o výši úhrnného měsíčního příjmu žalobkyně, neboť není zřejmé, zda údaje uvedené žalobkyní v daňovém přiznání byly finančním úřadem akceptovány (byl-li vydán platební výměr). Žalobkyně v žalobě rovněž zmínila, že v odvolání navrhla svědka k prokázání toho, že doložila požadované doklady, tedy i platební výměr. Tento poukaz však ve vztahu k napadenému rozhodnutí nijak blíže nekonkretizovala, proto není zřejmé, v čem konkrétně a z jakých důvodů žalobkyně spatřovala v této okolnosti nezákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže se žalovaná s návrhem žalobkyně na výslech svědka vypořádala již v napadeném rozhodnutí. K tomu je třeba uvést, že žalobkyně v doplnění odvolání ze dne 25. 3. 2013 uvedla, že předložení veškerých náležitostí žádosti je schopna prokázat výsledkem své osoby, popř. výsledkem svědka pana T. V. K., nar. X, který se předání listin zúčastnil. Žalovaná se však tímto návrhem v napadeném rozhodnutí zabývala a zhodnotila, že tento důkaz považuje za nadbytečný, neboť v jeho provedení spatřovala účelovost a protahování řízení. Soud k tomu podotýká, že v případě tak zásadního zákonného požadavku na existenci náležitosti žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, jakou je prokázání úhrnného měsíčního příjmu, a to v celém smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) cit. zákona, kdy je třeba znát i další poměry žalobkyně (viz. např. posuzované osoby), nelze prokázání této skutečnosti ponechávat na výpovědi samotné žadatelky či svědka o tom, že byl přítomen předložení průkazného dokladu. Jestliže žalobkyně měla zájem na vydání povolení k dlouhodobému pobytu a ze zákona bylo předvídatelné, jaké náležitosti žádosti je třeba předložit, bylo na ní, aby se snažila úhrnný měsíční příjem v jeho relevantní výši prokázat všemi možnými prostředky, tj. aby si včas obstarala příslušné listinné důkazy o svém příjmu a aby k výzvě správního orgánu předložila i platební výměr. Jestliže takový platební výměr existoval (žalobkyně tvrdí, že jej do spisu doložila), nebylo od věci na průkaz věrohodnosti jejího tvrzení o existenci a předložení tohoto dokladu, předložit jej v kopii rovněž s podaným odvoláním. Namísto toho však žalobkyně v řízení argumentovala požadavkem na výslech svědka, který měl potvrdit, že správnímu orgánu všechny potřebné listiny předala, tedy důkazním prostředkem, který svou výpovědní hodnotou nemůže pro účely řízení nahradit obsah platebního výměru. Při ústním jednání před soudem žalobkyně uplatnila nová právní tvrzení o tom, že požadavek na předložení platebního výměru není vlastní náležitostí žádosti a je jen dokladem o ověření jiné náležitosti – úhrnného měsíčního příjmu. Kromě toho, že toto její tvrzení je nové a přesvědčuje o tom, že žalobkyně spíše oponuje výzvě k předložení platebního výměru a zřejmě platebním výměrem nedisponuje, neboť jinak by jej předložila či alespoň uvedla bližší okolnosti jeho vydání k příjmům žalobkyně, nemá toto její tvrzení také oporu v ust. § 47 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Citované ustanovení obsahuje zcela zřejmý výčet náležitostí žádosti, včetně platebního výměru - ten za podmínky, že jej správní orgán požaduje a tato podmínka byla v dané věci splněna. Správním orgánem požadovaný platební výměr je tedy rovněž obligatorní náležitostí žádosti, neboť slouží k ověření poměrů cizince, a jeho nedostatek odůvodňuje zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Díkce tohoto ustanovení je naplněna tím, že žádost žalobkyně vykazovala podstatné vady, bránící v pokračování řízení o žádosti (nebylo možné žádost věcně posoudit pro výchozí procesní nedostatky žádosti). V takovém případě bylo na místě vydání procesního, nikoliv meritorního rozhodnutí.

Pokud žalobkyně namítala porušení svého práva navrhopvat důkazy a vyjadřovat se k věci, resp. porušení § 36 odst. 3 správního řádu, pak lze konstatovat, že smyslem citovaného ustanovení je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi správního řízení „před vydáním

rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013 – 56, a v něm citovanou judikaturu). V nyní posuzovaném případě se však nejednalo o rozhodnutí „ve věci“, ale o procesní rozhodnutí. Všechny podklady pocházely od samotné žalobkyně a žalobkyně byla výzvou ze dne 26. 3. 2012 srozumitelně poučena o tom, jakými vadami její žádost trpí, jakým způsobem lze tyto vady odstranit a že v případě nedoložení požadovaných dokladů bude řízení o její žádosti zastaveno (k zastavení řízení přitom nedošlo v nepřiměřeně krátké době, ale až po téměř 11 měsících ode dne podání žádosti). Soud tedy neshledal, že by žalobkyně byla postupem správních orgánů jakkoli omezena v možnosti uplatňovat svá zákonná práva, resp. v možnosti navrhnout důkazy a vyjadřovat se k věci.

Nedůvodná je i výtká žalobkyně, že výzva ze dne 26. 3. 2012 byla v rozporu se zákonem. Tento názor žalobkyně dovozovala z toho, že výzva ze dne 26. 3. 2012 nebyla dostatečně „formalizována“ (sama žalobkyně tuto výzvu označila za „čistě neformální přípis“). K tomu soud odkazuje na § 76 odst. 1 správního řádu, podle něhož správní orgán rozhoduje usnesením v případech stanovených zákonem. Ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu ovšem pro výzvu k odstranění vad žádosti formu usnesení nepředepisuje, a nezakládá tudíž správnímu orgánu povinnost vydávat výzvu ve formě usnesení. Nic na tom nemění ani díkce § 39 odst. 1 správního řádu, vztahující se ke lhůtám pro provedení úkonu. Toto ustanovení totiž nelze vykládat v tom smyslu, že správní orgán musí při stanovení jakékoli lhůty použít vždy usnesení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2016, č. j. 7 Azs 123/2016 – 35). V daném případě se tedy uplatní závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 2 Azs 75/2014 – 26, v němž Nejvyšší správní soud v obdobné situaci k náležitostem výzvy ke splnění povinnosti konstatoval, že taková výzva má být formulována takovým způsobem, aby jí průměrný adresát veřejné správy porozuměl a mohl na ni podle své vůle reagovat. Správní orgány tedy mohou vyvodit pro žadatele nepříznivé procesní důsledky, pouze pokud své požadavky vyjevily dostatečně srozumitelným způsobem a žadatel měl skutečnou, nikoli jen formální či teoretickou možnost výzvě k doplnění náležitostí jeho žádosti vyhovět. V dané věci výzva ze dne 26. 3. 2012 výše uvedené požadavky bezpochyby splňovala, neboť její obsah byl zcela srozumitelný (žalobkyně ostatně ani žádnou nesrozumitelnost či nejasnost textu výzvy nenamítala) a žalobkyně měla reálnou možnost výzvě vyhovět (od podání žádosti do dne vydání rozhodnutí správního orgánu 1. stupně uplynulo více než 11 měsíců). Totožné závěry se uplatní i ve vztahu ke lhůtě ke splnění povinnosti, kterou rovněž nebylo třeba stanovit ve formě usnesení (či jiným formálním způsobem) a která byla stanovena zcela srozumitelným způsobem. K tomu soud doplňuje, že povinnost zmiňovaná ve výzvě ze dne 26. 3. 2012 je dána samotným zákonem o pobytu cizinců; není tedy výsledkem rozhodování správních orgánů a nedopadá tak na ni § 39 odst. 1 správního řádu. Soud tedy shrnuje, že výzva ze dne 26. 3. 2012 nebyla vydána v rozporu se zákonem a netrpěla ani žádnými jinými vadami, které by mohly mít vliv na zákonnost či správnost správních rozhodnutí.

K poslední žalobní námitce, v níž žalobkyně správním orgánům vytkla, že se nezabývaly otázkou přiměřenosti svých rozhodnutí ve vztahu k zásahu do jejího soukromého a rodinného života, soud odkazuje na rozsudek ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015 – 37, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou námitkou vznesenou v podobné procesní situaci, přičemž považoval argumentaci stěžovatele za hypotetickou až obstrukční, nezpůsobilou zpochybnit závěry správních orgánů. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *věděl-li stěžovatel o skutečnostech, které by mohly mít na posouzení přiměřenosti rozhodnutí*

vliv, bylo v jeho vlastním zájmu, aby na ně správní orgán upozornil a umožnil mu jejich adekvátní hodnocení. Za jistých okolností by se dalo pochopit, že relevantní informace nebyly předloženy v řízení před správním orgánem prvního stupně, avšak jejich nepředložení v rámci odvolacího řízení jde již zcela k tíži účastníka. Naprosto nekonkrétní vyjádření stěžovatele působí spíše tím dojmem, že žádné relevantní okolnosti, které by mohly přiměřenost rozhodnutí zpochybnit, ve skutečnosti neexistují. Shodně lze i v nyní posuzovaném případě konstatovat, že žalobkyně ve správním ani v soudním řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat v souvislosti s možným zásahem správních rozhodnutí do jejího soukromého či rodinného života. Přitom její rodinné poměry by ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců měly vliv i na prokázání jejího úhrnného měsíčního příjmu, takže bylo v zájmu žalobkyně, aby o takto relevantních poměrech uvedla nějaké skutečnosti. Konečně je třeba zdůraznit, že se v dané věci jedná o rozhodnutí procesního charakteru o procesním návrhu (zastavení řízení o žádosti v důsledku neodstranění jejích vad). S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že správní orgány nepochybily, když se přiměřeností zásahu svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nezabývaly.

VII. Závěr

Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 5. dubna 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová